

Marta Jakobovicová Édesapjával Az Utcán

Ez a felvétel valószínűleg az 1950-es években készült, Prágában. Édesapámmal [Leopold Jakobovics, eredetileg Jakobovics Lipót (lásd: magyar nevek szlovákosítása)] sétálok valamelyik prágai utcán. Apám Homonnában született, 1883. szeptember 23-án. Édesanyám lánykori neve Reichard Ilona. 1888. augusztus 3-án született, Sátoraljaújhelyben. Édesapám Budapesten látogatta az Eötvös Loránd Tudományegyetemet, és mérnökként fejezte be a tanulmányait [A mai ELTE akkori neve budapesti kir. magyar tudományegyetem volt, de mint földmérő mérnök nem a tudományegyetemre járhatott (amelynek négy -- hittudományi, jog- és államtudományi, orvostudományi és bölcsészettudományi -- tudománykara volt), hanem a József Műegyetemre. -- A szerk.]. Földmérőként kereste a kenyerét. A klienseket a házunkban, egy külön irodahelyiségben

fogadta. A falusi nép ismerte és kedvelte apukát, aki otthonosan mozgott a városhoz közel eső településeken. Otthon csak magyarul beszéltünk. Apu nem beszélt tökéletesen a szlovákot, de a németet annál inkább. Anyukámnak magyar volt az anyanyelve. Kicsit németül is tudott. Apám egyáltalán nem viselt kapedlit vagy kalapot, bajuszt meg pajeszt végképp nem. Édesapám ugyanis nem nevelkedett vallásos családban. Komoly ember volt, de nem mondanám, hogy hallgató. Nagyon modern apának tartottam, egyáltalán nem volt szigorú a két lányához. Anyukám szintén szabadgondolkodású, nyílt, modern asszony volt. A szüleim tulajdonképpen úgy gondolkodtak, mint a mai emberek. Apu nem szokott felháborodni, soha semmiből nem csinált problémát. A szüleim nem voltak vallásosak, de a hagyományokat úgy-ahogy betartották. A nagyobb ünnepeket, a Jom Kipur-t és a Pészahot megtartották. A Pészahot annyiban ünnepeltük, hogy macsaszt ettünk, és széderestét tartottunk. A Hanukát nem nagyon ünnepeltük. Tudtuk, hogy létezik ilyen zsidó ünnep, de nem gyújtottunk gyertyát. Legfeljebb finomabb süteményt sütöttünk, ennyi volt az egész. Keresztény ünnepeket sem tartottunk. Anyuka azért péntekenként gyertyát gyújtott, és apuka pénteken, szombaton és jeles ünnepnapon elment a neológ zsinagógába. A mikvét egyikük sem látogatta. A szüleim nem tartották be a kóser konyha szabályait, bár az apai nagyapám kóser háztartásban élt, mégsem rótt meg a fiát ezért. A kóser konyhát tulajdonképpen formalitásnak tartotta, számára nem volt olyan fontos. Emlékszem, Jakobovics nagyapa mondogatta, hogy a rituális kézmosás is egy nagy 'svindli'. 'Vagy mosunk kezet, vagy nem mosunk.' Nagyapám és apukám mindenben osztották modern gondolkodásmódjukat.